

[Udenrigsministeren.]

tioner må være enige herom, inden bomben kan tages i brug.

Det er vist ingen overdrivelse at sige, at ingen i hele verden ønsker at se atombomben anvendt. Ingen ønsker, at en situation skal opstå, hvor den frie verden ikke har andet middel at gribe til, hvis den skal afvende en trusel mod selve frihedens beståen på jorden. Friheden, retten til at tænke og tale frit, retten til, hvis man anklages, at få sin sag påkendt efter loven ved uafhængige retfærdige domstole, retten til at leve uden frygt for vilkårlige statsmyndigheders indgreb, denne frihed, denne ret er det, som kampen gælder. Uden denne frihed mister livet sin værdighed og mening. Hvad det gælder om er derfor at ramme selve ondets rod, og ondets rod er ikke atombomben, men aggressionen som sådan, viljen til at anvende våben i forholdet mellem staterne. Fjernes faren for aggression, standses en påbegyndt aggression, fjernes dermed også enhver fare for atombombens benyttelse.

Måske mere end nogen andre her i landet har de danske kommunister i deres magt at gøre en indsats for at sikre, at bomben ikke bliver anvendt, ved at udøve den indflydelse, de måtte have på deres meningsfæller i Nordkorea og andetsteds, og appellere til dem om at standse angrebet mod De Forenede Nationer.

Jeg har imidlertid ikke megen tro på, at der fra den side kan ventes en virkelig indsats til en afspænding af situationen. Derimod følger regeringen selvsagt med største opmærksomhed udviklingen i de bestræbelser, der nu udfoldes i Washington og New York for at finde veje til en undgåelse af udvidelse af konflikten og en fredeligørelse af stillingen. Under mit ophold i Paris havde jeg lejlighed til forskellige samtaler med den franske udenrigsminister hr. Schuman om disse spørgsmål. Vore synspunkter var nøje sammenfaldende, og jeg kunne derfor sige til den franske udenrigsminister, at hvis han ønskede det, kunne han i sine samtaler med den engelske premierminister give udtryk herfor. Jeg tror, at hele verden med anspændt opmærksomhed følger forhandlingerne mellem den engelske premierminister og den amerikanske præsident og drøftelserne i De Forenede Nationer i disse dage. Demokratierne i verden har her en stor fælles sag at varetage. De beslutninger, der skal træffes, må blive et udtryk for en fælles indstilling og en fælles vilje. Spørgsmålet om Koreas uafhængighed og fred viser, i hvor høj grad alle staters skæbne er knyttet

sammen. Det er i lige så høj grad et centralt spørgsmål for dansk udenrigspolitik, som det er det for Amerikas og Englands og Frankrigs. Det er derfor en selvfølge, at den danske delegation til De Forenede Nationers plenarforsamling vil støtte enhver mulighed, der måtte byde sig, for at fremkalde en fredelig løsning i overensstemmelse med det, vi anser for De Forenede Nationers hovedopgave: opretholdelse af fred og sikkerhed i verden. Det er ved samarbejde indenfor De forenede Nationer, at også Danmark kan gøre en indsats for at hindre, at konflikten breder sig, og søge at nå frem til en løsning, der ikke prisgiver De Forenede Nationers idealer, og som engang kan sikre Korea fred og frihed.

Hermed tror jeg, jeg har besvaret, hvad der er væsentligt i de forespørgsler, der er stillet til mig af de ærede medlemmer fru Inger Merete Nordentoft og hr. Fuglsang og — underhånden til statsministeren — af hr. Aksel Larsen.

Når det ærede medlem hr. Aksel Larsen opfordrer regeringen til at virke for at få de fem stormagter til at mødes til forhandling om international afspænding og begrænsning af rustningerne, kan jeg i og for sig dele ønsket om, at et sådant møde kan komme i stand. I forbindelse med deltagelsen i De Forenede Nationer om en fælles aktion for freden, som jeg om et øjeblik skal omtale lidt udførligere, blev der da også rettet en henstilling til stormagterne om at komme sammen til en fornyet forhandling med det formål at udjævne de grundlæggende modsætninger, som i dag hindrer arbejdet i De Forenede Nationer.

Ingen mulighed for en afspænding i forholdet mellem stormagterne må lades uforsøgt, men forudsætningerne for, at et sådant møde kan føre til et resultat, er, at viljen til en rimelig og forsvarlig løsning af problemerne er tilstede fra alle sider. Om denne forudsætning i øjeblikket kan opfyldes, tror jeg, at de pågældende stormagter bedst selv kan skønne over.

Det ærede medlem hr. Fuglsang spurgte, hvad Danmark ikke mindst indenfor De Forenede Nationer har gjort for at understøtte og fremme en fredens politik. Det ærede medlem gav i denne forbindelse en fremstilling af de forhandlinger, der i de sidste fem år har været ført om en almindelig begrænsning af rustningerne og international kontrol med atomenergien, desværre med negativt resultat.

Jeg kan ikke godkende denne fremstilling. Men det er ikke nødvendigt for mig at indlade mig på en gendrivelse af de fremsatte